

HET IS NOODIG, DAT WIJ DIT INZIEN !

Nog kunnen wij met elkaar spreken, nog kunnen wij onze inzichten op papier stellen, nog kunnen wij vrij vergaderen. LAAT HET NIET ZOO VER KOMEN ALS IN DUITSCHLAND EN VELE ANDERE LANDEN, waar dit alles niet meer mogelijk is. Geen verspilling van kracht en energie door op alle mogelijke manieren, met of zonder aanleiding, kunstmatig zoogenaamde strijd te verwekken. Dit is de oude Bakouninistische afmattingtaktiek, die tot desillusie voert en waar Marx, Engels en Lenin hun gansche leven tegen gestreden hebben. Het zet de deur open voor provocateurs der bourgeoisie om een slachting te weeg te brengen en de "rustige burger" van de noodzakelijkheid der vernietiging der burgerlijke rechten en vrijheden te overtuigen 1) en het fascisme aan het bewind te brengen. Laat ons voorloopig kleine aantal ons niet ontmoedigen; onze invloed in den strijd gaat verre over ons aantal heen. Is het je werkelijk ernst met de bevrijding van je klasse?? Vind je, dat in deze wereld van onmin, crisis en oorlog het leven nog slechts waard is geleefd te worden, wanneer je leeft voor den strijd?? Dan onze hersenen gestaald, kameraden. Onze karakters verhoogd, en vol moed van dag tot dag ons gegeven.

Eenige stempelende kameraden.

1) In 1888 werd de voorzitter der revolutionaire socialistes Lalein in België als regeeringsagent ontmaskerd.

is daarbij schadelijk.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het bekoer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, masschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GEBLIJKE PRODUCTEEREN te verwezenlijken. De groepen van Internationale

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

ELEDE JAARGANG Nr. 1

Korrespondentieadres JAN MEYER

Chasséstraat 11 III GIRO 316779

AMSTERDAM (WEST)

FEBRUARI 1938

INHOUD:

- 1e De strijtkomités der "wilde" stakingen
- 2e Stalinistische Marxvervalsing.
- 3e Register op de 9e en 10e jaargang.

DE STRIJKKOMITES DER "WILDE" STAKINGEN.

OP HET KERSTKONGRES
VAN HET N.A.S.

werd een resolutie aangenomen, die de beslissing omtrent haar "houding ten aanzien van komités van strijdvillende arbeiders" uitstelt tot een, uiterlijk in September van dit jaar te houden buitengewoon kongres.

Tevoren waren in een reeks nummers van "De Arbeid" discussieartikelen over deze zaak verschenen, waarin een enkele tegenstander en verscheidene voorstanders aan het woord waren. Deze discussie draaide voornamelijk om de vraag, wat het N.A.S. aan voor- of nadeel van deze komités te wachten heeft. Maar ook kwam bij verschillende schrijvers het besef naar voren, dat hier een onderwerp aan de orde was, dat samenhang met de brandende vragen, die revolutionaire arbeiders over de gehele wereld zich stellen en waarop zij weten, dat een antwoord moet komen!

HOE KAN ONZE KLASSE TANS STRIJDEN EN WAT IS DE TAAL VAN DE KLASSE-BEWUSTE ARBEIDERS VOOR EN IN DIE STRIJD?

Het antwoord op deze vraag beslist ook over de houding ten aanzien van strijtkomités en "wilde" stakingen. Omdat hier niet maar enkel een N.A.S.-belang, doch in werkelijkheid de vraag van STRIJD-TAKTIK EN STRIJD-ORGANISATIE ONZER KLASSE aan de orde is, willen ook wij, radonkunisten iets bijdragen om hieromtrent tot klaarheid te komen.

WIJ HEBBEN
DE ERVARING

dat discussie met NAS-kameralen kan plaats hebben in een sfeer van wederzijdse goede wil tot begripen en waarderen van elkaars revolutionaire bedoeling. Dit is onder revolutionair-willende arbeiders daarom een kostbaar iets, OMDAT HET EEN REVOLUTIONAIRE KWALITEIT IS.

Zoals in de werkelijke strijd, in de klassebotsingen met het kapitaal, de starre zelfgenoegzaamheid en het prestige-jagen afsterft en afsterven moet, omdat wij, arbeiders, eigen en ander standpunt toetsen op hun bruikbaarheid in die strijd, zo kunnen ook de discussies, waarin wij ons wederzijds klaarheid en inzicht verschaffen vóór die strijd, in een kameradschappelijke geest verlopen, als wij eigen en ander woorden deze maatstaf aanleggen: WAT BETEKENT DIT EN DAT VOOR DE STRIJD, VOOR HET TOT LICHT KOMEN VAN ONZE KLASSE ?

HET EERSTE dat we te doen hebben om onze houding ten aanzien van deze komités te kunnen bepalen is, vast te stellen wat zij zijn en wat zij betekenen.

De omstandigheden waaronder zij ontstaan en de manier waarop dit gebeurt, leren ons veel. Zij verschijnen telkens daar, waar de arbeiders in zogenaemde "wilde stakingen" strijden. Deze "wilde" stakingen komen voor in elk modern kapitalistisch land, ze zijn een algemeen verschijnsel in het kapitalisme geworden en ze hebben algemene, overal werkende oorzaken.

Wanneer vroeger de arbeiders streden tegen de ondernemers, dan vonden zij in de vakorganisatie de hulp en de leiding, die ze nodig hadden. Ook al was slechts een betrekkelijk klein gedeelte der arbeiders georganiseerd, wanneer een staking uitbrak, dan viel de leiding als vanzelfsprekend in handen van de vakorganisaties. De arbeiders ondervonden en voelden dat als een natuurlijke gang van zaken en de ervaring van honderden stakingen, klein en groot zei hen, dat de strijd zo kon en moest gevoerd worden. We kunnen dat zo noemen: DE BEWEGING DER ARBEIDERS EN DE ARBEIDERSBEWEGING VIELEN SAMEN, zij trokken één lijn.

Wij weten allen, dat deze toestand geheel anders is geworden. Als we het uit vele andere verschijnselen in de maatschappij niet wisten, dan zou het overal opkomen van de "wilde" bewegingen der arbeiders het ons leren: de strijd, de beweging der arbeiders valt niet meer samen met de arbeidersbeweging, zij trekken niet meer één lijn. Neen, juist andersom, er is geen "wilde" staking of hij breekt uit ondanks en tegen het werken der vakorganisaties in.

Wie van de drie zijn veranderd: de arbeidersmassa, de arbeidersbeweging of het kapitaal ?

HET KAPITAAL is zeker veranderd. Terwijl vroeger de enkele ondernemer, met zijn betrekkelijk kleine kapitaal, het tegen de stakende arbeiders moest afleggen, zijn nu de kapitalen zo geweldig veel groter door bank, kartel en monopolieformatie direct tot elkaar verbonden en zijn de ondernemers door strakke organisatie zo vast aaneengesloten, dat de staking in één of een paar bedrijven in de regel geen succes meer kan hebben. Dit is één kant van wat we gewoon zijn te noemen: de groeiende concentratie van het kapitaal.

Er is nog een andere kant. Die groei en concentratie van het kapitaal voltrok zich niet als een gestadige groei van de enkele kapitalen, alleen maar samen een eenheid vormend tegen de arbeiders, maar het gebeurde in een onafgebroken reeks van botsingen onderling, in een dodelijke strijd van kapitaal tegen kapitaal om de winst.

Deze winst moest uit de arbeiders gehaald worden. Wie dat niet op de voordeligste manier en met de voordeligste middelen deed, bleef achter, werd door de anderen doodgekonkureerd, zijn kapitaal werd waarloos en vernietigd. Voordeliger arbeidsmethode betekende massaproductie, voordeliger arbeidsmiddelen betekenden nieuwe, verbeterde en dure machines: beide betekenden vergroting van kapitaal, toevoeging van nieuw kapitaal om het oude voor vernietiging te bewaren.

Welke geweldige afmetingen dit aannam toonde ons Ford, die 500 miljoen dollar nieuw kapitaal in zijn bedrijf moest steken om zijn iets verouderd machinepark te moderniseren, op straffe van anders in de konkurrentiewedloop vernietigd te worden.

De massaproductie betekende een steeds grotere stroom van elke waarde of er op de markt plaats voor was of niet. Zo niet des te erger voor de konkurent, dan werd er plaats gemaakt op zijn kosten, hij werd uit de weg geveegd door het goedkopere produkt. De suiker, rubber en graanproductie hebben het ons de laatste jaren laten zien van verhoudingen, overproductie, vernietiging van de zwaksten.

ZO GROEIDEN in een altijd felker en geweldiger onderlinge strijd.

DE KAPITALEN Maar tegelijk daarmee groeide de moeilijkheid om verder winst te maken. Want die winst moest uit de arbeiders gehaald worden, uit hun levende arbeid, op iedere arbeider drukte een steeds zwaarder gewicht aan kapitaal.

dat rendabel, winstgevend moest blijven; in steeds sneller tempo en met steeds machtiger middelen werd zijn arbeidstraject weggezogen.

Maar niet snel genoeg en altijd minder voldoende om de kapitalen te voeden, die gevoed moesten worden om te groeien en groeien moesten om te leven. Wie achterbleef viel de duivel in handel, wie de wedren stakte was verloren.

Als de winst al kleiner werd dit verhouding tot het groeiende kapitaal en de spanningen en tegenstellingen daardoor onhoudbaar stegen, knapte de keten der winstproductie op haar zwakste plaatsen, het ene kapitaal sleepte het andere mee, de K.A.I. a.T.G. was daar een feit.

We noemden nog niet de imperialistische ontwikkeling van het kapitalisme, de onderwerping van gehele werelddelen en de uitvoer van kapitaal naar landen waar groter winst, nog groter uitbuitingsmogelijkheden lagen. Wanneer we verderop de ontwikkeling der arbeidersbeweging bezien, komen we dit weer tegen. Door deze imperialistische ontwikkeling werd wel de groei der kapitalen geweldig opgedreven, maar de moeilijkheden van de dalende winstmogelijkheid volgden deze groei op de voet, de tegenstellingen, die er uit voortkwamen werden geweldig groot.

Altijd door ging de wedloop der kapitalen, aldoor tochtend een sprong voor te blijven op de dreigende vernietiging, die zij zelf door hun snelle vaart in gang hielsen en nader brachten.

IN DIT VERANDE... veranderende ook de arbeidersklasse. Dit kon niet anders. Niet alleen namen de arbeiders snel in aantal toe, niet alleen veranderde hun levenspeil, hun geestelijke en lichamelijke toestand, kortom hun leven, ook hun strijd, hun beweging kon niet blijven zoals hij was.

strijden om te leven... strijdende kapitalen wilde leven, moest zelf strijden om te leven.

Werkweek	Loon in geld	Meerwaarde	Voortgebrachte waarde	Loon in uren	Onbetaalde uren
66 uren	10.- gld	12.- gld	22.- gld	30 uren	36 uren
48 uren	24.- gld	120.- gld	144.- gld	8 uren	40 uren

Uit deze schets is zonder meer duidelijk, dat het Kapitaal in staat was aan de drang der arbeiders naar betere levensomstandigheden tegemoet te komen en toch aan het langste eind te trekken. We kunnen dit werkelijke arbeidsloon ook nog van een andere kant bekijken, vanuit de gezichtshoek, of de arbeiders inderdaad ook een groter deel van de door hen voortgebrachte goederenrijkdom kreeg. En dan weet een kind, dat dit niet zo is. Wel kreeg de arbeider in goederen wat meer, maar wat hij van de maatschappelijke rijkdom kreeg, werd voortdurend minder. Iedereen weet, dat de tegenwoordige machinale produktie een goederenrijkdom voortbrengt, dat de kapitalistische maatschappij er in stikt. Iedereen weet, dat het aandeel van de arbeiders in de maatschappelijke goederenmassa nu veel kleiner is dan voor 50 jaar geleden, toen de produktie nog niet zo gerationaliseerd was, al krijgt de arbeider een brood en een pak kleren meer dan vroeger. Gezien vanuit de ontwikkeling van de maatschappelijke rijkdom is het loon gedurende de gehele kapitalistische ontwikkeling gedaald.

DE GEVOLGEN voor de strijd der arbeiders en voor de arbeidersbeweging waren groot. De strijd zelf was al moeilijker, doordat de ondernemers financieel veel krachtiger en met elkaar verbonden waren. De weerstandskassen der vakverenigingen waren er op berekend om met de dubbeltes van duizenden leden een strijd van enige tien- of honderdtallen te financieren. Doch een strijd over een groot front, waarbij misschien alle leden uit de kassen gesteund moesten worden, betekende dat die kassen misschien in enkele weken uitgeput en de strijd verloren zou zijn. En toch om ernstige strijd te voeren tegen de verbonden kapitalen waren grote massa's nodig. Deze moeilijkheid om de strijd te voeren en te winnen en de mogelijkheid voor het kapitaal om iets toe te geven, maakte dat de strijd meer en meer plaats maakte voor het overleg aan de konferentietafel. Terwijl vroeger de arbeiders met de ondernemers vochten om de prijs van hun arbeidskracht en de vakbeweging daarbij als aandrijver, ophitsers en vooraanstrijder optrad, kwam nu de strijd der arbeiders op de achtergrond. De vakbeweging werd de bemiddelaar tussen arbeiders en ondernemers, pleitbezorger van de belangen van de arbeiders bij de patroons, maar ook van de belangen der patroons bij de arbeiders. De oude leuzen en strijklantjes verdwenen daarom nog niet geheel en zeker nog niet direkt, maar zij deden al meer dienst om deze nieuwe praktijk gemakkelijker toe te passen.

OOK IN DE VAKBEWEGING

zelf zette zich een verandering door. In plaats van de strijdpropaganda en het vooraanvechten van de aktieve leden kwam het nu, voor het sukses aan de konferentietafel, aan op de bekwaamheid van het onderhandelende apparaat. Het aktieve lid was nog slechts nuttig als ledenwerver om het apparaat het nodige prestige van het getal en de kassen de kontributiebetaalers te leveren. Beide, het nakomen van de met de patroons overeengomen afspraken: "Geen strijd in de kontrakttijd" en het daarmee overeenkomende belang om de kassen niet door "onverantwoordelijke" strijdwilligen van de gewone leden in gevaar te brengen, moesten er toe voeren dat de macht in de organisatie steeds meer in handen kwam van het leidende apparaat.

De leiding was gevormd uit mensen met de meeste agitatorische en organisatorische bekwaamheden: zij waren met de belangen der organisatie elke dag bezig, dus moesten zij vrijgesteld, gesalariseerd worden, hun sociale positie begon van die van de gewone arbeiders te verschillen. Zij konden zich naar omlaag in het apparaat een aanhang vormen, tegen hun beschikingsmacht moest de zeggenschap der gewone leden het afleggen. de democratie in de organisatie werd zelfs, via de reglementen en statuten, die haar formeel zouden waarborgen, tot een lege schijn.

Een verschijnsel in de arbeidersklasse, dat vooral in de tijd van de sterkmachtige uitbreiding en groei van het kapitalisme zich voordoed, was de ongelijkheid tussen de lonen van de geschoolde en de nietgeschoolde arbeiders. Er vormde zich een arbeidersaristokratie. In innig verleg met de ondernemers, door verplicht lidmaatschap der vakverenigingen en kollektieve kontrakten, konden de arbeiders zich een tijdlang een monopoliepositie verschaffen en hoge lonen verdienen.

Nog een ander verschijnsel viel waar te nemen. De klein-burgerlike konkurrentie van het machinale grootbedrijf steeds meer in de verdrukking raakten en voor een deel tot proletariërs gemaakt waren, deze midden-groepen kregen in het imperialistische kapitalisme een nieuwe kans. Er moesten naar de koloniale en halfkoloniale gebieden worden verboden en officieren, technici en specialisten van allerlei aard komen. In de oude kapitalistische landen moest het onderwijs worden verbeterd door bekwaamere arbeiders te krijgen, het technische en vakonderwijs werd uitgebreid, middelbare en hogere scholen kenden een steeds groter aantal schrijver, advocaat, politikus, ambtenaar of minstens als hoeden-proletariër een plaats boven de gewone arbeider te vinden.

De vader mocht dan in de konkurrentiestrijd zijn kleine zaak of bedrijf tot haast niets zien wegslinken of geheel verdwijnen, zijn zoon was "iemand, die gestudeerd had", een mooi "salaris" verdiende en bovendien "meoer" genoemd werd. Een gedeelte van deze nieuwe middenklasse, ceret enkelen en toen meer, werden aangetrokken door de mogelijkheden die de arbeidersbeweging bood en door haar nieuwe koers: samenwerken met het kapitaal. Ook in de arbeidersbeweging was karrière te maken.

Deze nieuwe koers zette zich door, al werd er in de arbeidersbeweging wel over gestreden. Dat die zich kon doorzetten en de oude tradities van strijd werd vervangen door een van samenwerking, van belangengemeenschap met het kapitaal, kwam doordat de arbeidersbeweging een andere plaats en functie had gekregen, zelf anders was geworden in een veranderde maatschappij. Wat trachtte de oude taktiek te handhaven verschrompde tot een weinig betekende organisatie ineens.

VOORSPOED

... kapitalisme was geen ewigdueren
er ongeleerd in geloven.
De geweldige grote kapitalen, opgebouwd uit de winsten
in het "moeder"land en de dochterlanden "waar de tien
geboden niet gelden", groeiden tot zelfs deze winststroom hen niet
meer voeden kon.

Met elkaar verbonden, vonden zij andere verbonden kapitalen tegen-
over zich, de bewapeningen werden steeds groter en zwaarder om te dra-
gen, de crises steeds moeilijker om te overwinnen, de economische oorlog
der kapitalen ging in een militaire oorlog over.

De oude moeilijkheid voor het kapitaal: de dalende winstmogelijkheid,
deed zich telkens versterkt en in groter mate gelden.

De gevolgen voor de arbeidersklasse bleven niet uit.
Rationalisatie, versneld arbeidtempo en dus versneld verbruik der
arbeiders, verlaging van het levenspeil, blijvende en met iedere crisis
groter wordende werkloosheid, het was geen omkeer, die op één dag kwam,
maar komen moest zij en komen deed zij. Deze weg moest het kapitaal
gaan: de laatste tientallen jaren hebben ons geleerd, dat zij die ging,
geen uitweg was er voor haar niet meer.

Om te leven, d.w.z. om te groeien, moeten de kapitalen het leven
zelf van de arbeidersmassa aantasten. Ze hebben geen keus, er mag van
komen wat wil.

HOE IS DE POSITIE DER ARBEIDERS?

Waarover beschikken zij om de aanval op hun le-
vensbeestaan, straks op hun leven zelf, af te
wenden? De aanval van een klasse, die eensgezind
en vastbesloten tegen de arbeiders optreedt, die
over een machtig staatsapparaat beschikt en onver-
gelijkelijk veel machtiger is dan vroeger?

Ondanks dat is deze klasse in de wanhopige stelling van altijd be-
dreigd te zijn, de bron van haar macht altijd minder voldoende te zien
vloeien, altijd bedreigd door de crisis, waarachter de volgende weer
sneller nadert.

Welke wapens hebben de arbeiders hiertegen?
Welke manier van strijden? Welke strijdformaties?

De staking tegen de enkele, op zichzelf staande kapitalist, waarmee
men vroeger sukses had, is nu zo goed als onmogelijk, al was het alleen
maar om de eenvoudige reden, dat deze soort kapitalist zo goed als uit-
gestorven is.

Als men ons nu antwoordt, dat hier en daar toch nog wel de arbei-
ders van een enkel bedrijf afzonderlijk in staking gaan en er soms enige
procenten beter van worden of een verlaging afslaan, dan willen wij
daarover niet twisten; dan is het voldoende er op te wijzen, dat deze
uitzonderingen uitsluitend kleine bedrijven betreffen en dat zij ten
opzichte van de miljoenen arbeiders geen oplossing geven.

Een staking moet, wil zij enig resultaat hebben, zich uitbreiden
over een reeks van bedrijven, over een gehele industrie of over een ge-
heel gebied. Want altijd staat daar tegenover een groep verbonden on-
dernemers met achter zich de gehele bezittende klasse.

Zo'n staking kan alleen plaats vinden, als de arbeiders van al die
bedrijven met elkaar verbonden zijn, of als de staking in één bedrijf
begint en zich uitbreidt, doordat de arbeiders met elkaar verbonden
worden. Vóór de staking moet deze gepropageerd worden: de noodzakelijk-
heid van de staking, haar mogelijkheid, de eenheid van optreden, het
vertrouwen op elkaar, de uitzichten op sukses, het overwinnen van de
twijfel der zwakkere kameraden.

DEZE BEITJE de voorbereiding van de strijd en
de samenbinding van de strijdende
geschiede vroeger door de arbeidersbeweging, door de vakorganisatie.
Juist hierin kwam het samenvallen van arbeidersbeweging en arbeiders-
strijd tot uiting.

Ieder, die ook maar iets van de werkelijke strijd weet, weet ook,
dat deze beide dingen, propaganda en samenbinding, voorbereiding en
eenheid, nog altijd nodig zijn, neen, dat zij (meinig meer nodig zijn
dan vroeger. Nu is de arbeidersbeweging er wel, de vakorganisaties zijn
gegroeid en omvatten honderdduizenden en miljoenen leden, maar deze
functies van de strijd, van het bewegen der arbeiders voor hun leven,
die kunnen en willen zij niet vervullen.

De vakorganisatie, trouwens de gehele oude arbeidersbeweging, die
zich van aanvoerder en aanvoerder in de strijd der klassen, omvande
tot bemiddelaar en vredebewaarder tussen die klassen, heeft zich verder
op die weg ontwikkeld. Toen de tegenstelling tussen kapitaal en arbeid
al scherper en de noodzaak van strijd voor de arbeiders al groter werd,
toen er partij gekozen moest worden voor of tegen het "eigen" kapitaal,
verd ook haar positie klaar.

In de wereldoorlog stond zij aan de kant van het "eigen" kapitaal.
Niet aan voor het eerst, maar toen algemeen, voor ieder duidelijk.
Sinds de oorlog is zij zo mogelijk nog verder gegaan. Geen strijd, die
zij niet trachtte te voorkomen, te verlammen, af te buigen of te bre-
ken, geen strijd, die zij niet trachtte te verdoeven, geen louten of
zij heeft ze gehanteerd, vanaf de hetze tegen de revolutionairen tot
aan de klevorigste nationalistische frase toe. Altijd als het er op aan
kwam, heeft zij zich tegen de strijd, tegen de strijdende arbeiders,
aan de kant van het kapitaal geplaatst.

Van deze feiten is ieder revolutionair arbeider op de hoogte, de
bewijzen en voorbeelden liggen in de geschiedenis van de laatste 25
jaar maar al te zeer voor het grijpen.

Maar met het constateren der feiten zijn we er niet.

ME MOETEN NOG of deze oude arbeidersbeweging niet veranderen kan
in het voordeel der arbeiders, of zij niet toch, op
de een of andere wijze de klassenstrijd-functies
ONDERZOEKEN zal gaan vervullen.

Bij voorbeeld, als de arbeiders haar dwingen?
Hieraan klampen zij zich vast, die wel op de hoogte zijn van de ar-
beidersvijandige rol der oude beweging, maar voor de massa, die door
de maatschappelijke nood naar de strijd gedreven wordt, geen uitweg zien.

"Schuit uw besturen wakker"
"Dwingt uw besturen de leiding in handen te nemen"
Ze luiden dan de parolen

Is dat dus de kwaal der bestuurders, slaperigheid?
Er is geen sprake van. De haren zijn zo wakker als de haai wanneer
hij in de strijd is; ze maken overuren en komen slaap tekort in hun
lijver om met woord of geschrift, met misleiding en velleum, de strijd
nog bijtijds te voorkomen.

Natuurlijk is het de strijdwillende kameraden, die deze leuze van
het wakkerhouden aanheffen, méér om het schudden der arbeiders
dan om de wakkerheid van de besturen te doen.

Maar het parool blijft er even slecht om, want het steunt de illusie, die bij vele arbeiders nog aanwezig is en die hen voor de strijd zwak maakt, dat wat de besturen eigenlijk mankeert, een beetje alayerigheid, een beetje suffigheid is, waaruit ze wakker gepord moeten worden. Deze illusie maakt het juist de besturen gemakkelijker om zo nodig de energieke leider uit te hangen, die voor de arbeiders nog eens met de vuist op de konferensietafel zal slaan, die eisen zal en een ultimatum zal stellen. En so de strijd wil afleidt en het verzet in de kiem smooert.

"Jawel", zal men ons zeggen, "maar kijk eens naar ons tweede parool. Als de arbeiders de besturen gaan schudden, dwingen ze hen tot de strijd en om er de leiding van te nemen. De besturen willen de strijd niet, daarom moeten zij gedwongen worden!"

DE ERVARING heeft op deze redenering een antwoord gegeven, dat vernietigend is.

W a a r zijn de besturen wakker geschud en gedwongen tot het leiden van de strijd?

Dit is nergens gebeurd.

Zeker, ze hebben wel de leiding genomen, maar niet de leiding van de strijd, maar van het kaputt maken, afleiden, afzuren en beëindigen.

Zels bij de grote acties in Amerika, waar het eerst de schijn had, alsof de vakorganisatie van Lewis de leiding vernam en de strijd stimuleerde, was dit al spoedig te zien. Toen de leiding de positie had verworven, die hier de vakorganisaties reeds hebben: de erkenning door regering en patrons, heeft zij elke strijd, die verder ging dan dat deel, verraden en gebroken waar ze maar kon. Wij verwijzen naar de persdiensten van Maart en Juni '37 over deze staking en bezetting.

Dat de besturen de strijd niet willen, is waar, doch het is slechts een halve waarheid.

DE KWAAL is veel erger en veel dieper.

Zij kunnen de strijd niet willen, omdat die strijd, als hij uitgevochten wordt, hun vernietiging betekent, hoe hij ook uitvalt.

Elke strijd, ook als die slechts in één bedrijf begint, brengt de arbeiders tegenover een groep verbonden ondernemers. Elke strijd heeft daarom, wil zij niet direkt verloren worden, de strekking om zich uit te breiden, om tot massastrijd te worden.

Dit wil zeggen, dat de strijd automatisch, of de arbeiders zich dit nu klaar bewust zijn of niet, tot een stuk machtsstrijd, tot politieke strijd wordt. Zo wordt het door de ondernemers en door de gehele bourgeoisie direkt begrepen en behandeld.

Kan de vakorganisatie deze beginnende machtsstrijd propageren, voorbereiden, uitroepen, uitbreiden en leiden?

Wat zou gebeuren als zij daar ook maar mee begon?

De arbeiders zouden gauw genoeg reageren, maar de bourgeoisie nog vlugger. Reeds bij de eerste propaganda zou de vakorganisatie alle voordelige kontaktpunten met de staat en alle functies erbij, verliezen.

Nog heel wat vlugger en scherper dan in 1903 zou de bourgeoisie haar maatregelen nemen en voor geen enkele terugdeinzen.

...propaganda verbieden, de kassen, panden, de gebouwen zouden in beslag genomen, de organisatie ontbonden of gelijkgeschakeld, de leiding gearresteerd en het apparaat desnoods vernietigd worden.

D a t zou voor de bestaande organisaties werkelijke strijd en werkelijke leiding in die strijd betekenen.

Alles dat er verworven is aan posities, inkomen, pensioenen, eer, aanzien, carrière, dit zou voor die leiding verloren zijn. Het zou geruild moeten worden voor armoede, gevangenis, illegaliteit en misschien ook "op de vlucht naergeschoten".

Omdat elke strijd onmiddellijk de strekking heeft (en noodzakelijk moet hebben) om een massastrijd te worden,

omdat elke massastrijd een machtsstrijd is,

omdat in die machtsstrijd de leidende apparaten der bestaande organisaties het allereerst getroffen zouden worden,

omdat zij met absolute zekerheid de eerste, vernietigende slagen der bourgeoisie zouden ontvangen,

daarom kunnen zij die strijd niet willen.

Zij zouden in de positie verkeren van een generale staf in een hoofdkwartier vóór het front, gecontroleerd door de kanonnen van de vijand. Het eerste schot van haar kant, zou meteen het signaal zijn voor haar eigen vernietiging.

DENKEN WIJ ONS HET dat de arbeiders al deze voordelen en voorrechten hebben.

ONMOGELIJK GEVAL, Zouden de arbeiders dan ook maar één stap willen doen, die hen in gevaar bracht om dat alles te verliezen?

Hun belang zou het hen verbieden; ze zouden niet anders kunnen willen, dan een strijd verwerpen en voorkomen, welke hen op verlies van hun positie en voorrechten kwam te staan.

Juist omdat de arbeiders van dit alles niets hebben, omdat het kapitalisme zelfs de mogelijkheid van hun ellende bestaat van vandaag aantast en aantasten moet, daarom worden zij tot die strijd gedwongen. Hun sociale positie dwingt hen de strijd te willen. Zij hebben niets te verliezen en alles te winnen.

Maar de leidende laag van de oude beweging is doolgenoot aan de voorrechten van de kapitalisten. Het is haar belang, die te behouden.

Zij heeft alles te verliezen en niets te winnen.

Haar positie verbiedt haar tegen het kapitaal te strijden, zij kan dat niet en zij kan dat niet willen.

Slot volgt

WAT ER VAN DE RUSSIESE REVOLUTIE GEWORDEN IS door H. YON, prijs 12 ct.

In de persdiensten van Oktober en December '37 verschenen reeds enkele hoofdstukken uit dit belangrijke boekje. Nu is het door de SPARTAKUS-groep uitgegeven. Vertaald door de groep PROLETENSTEMMEN, werd het door de G.I.K. van een nawoord voorzien; een verheugende samenwerking van de groepen in de propaganda. Weg met individualisme.

"DAS SAGEN DIE ÖKONOMEN"

"Dat zeggen de ekonomen.....van Pegasus. Of beter, dat juist vergeten de ekonomen van de O.P.R. In hun ijver om de nederlandse arbeiders Rusland als de "heilstaet" en het "vaderland van alle arbeiders" voor te stellen, waar in werkelijkheid een machtige burokratie zich slechts handhaven kan ten koste van de arbeid van de miljoenen russiese arbeiders en boeren, komen zij tot een merkwaardige "vergeetachtigheid" daar, waar het juist betreft een der belangrijkste begrippen der marxistische ekonomie: het kapitaal.

Marx kende in zijn tijd uit de aard der zaak nog niet de moderne formuleringen van de diepte-psychologie, ofschoon zijn formulering van het maatschappelijk zijn bepaalt het bewustzijn reeds een schitterende verklaring is om de psychologie der massa te begrijpen. Marx gebruikte echter geen termen als onderbewuste, onbewuste enz. Maar met de hem eigen wetenschappelijke intuïtie formuleert hij toch in het eerste deel van "Het Kapitaal" bldz. 541, dat de "burgerlike ekonomen het juiste instinkt hebben, dat het zeer gevaarlijk is zich te zeer te verdiepen naar de oorsprong van de meerwaarde".

Het wezenlike, dat Marx in zijn ekonomische studien ontdekte was, dat kapitaal niet ontstaat door het enkele gebruik en verbruik van grondstoffen en machines; hij liet zien, dat men langs deze weg nooit kan komen tot een verklaring van het ontstaan der meerwaarde.

Integendeel, juist door een analyse van het produktieproces en door kritische bestudering der klassieke ekonomen Ricardo en Smith toonde hij aan, dat kapitaal is: een hoeveelheid waarde, die voor meer waarde werpt.

Hij liet juist zien, dat kapitaal niet een grootheid is, die onveranderlijk uit het produktieproces komt, maar dat kapitaal is de inwerking van levende arbeidskracht alleen als het als waar optreedt op de produktiemiddelen en langs die weg meerwaarde voortbrengt.

Ze slaat Marx het kapitaalsbegrip der burgerlike ekonomen kapot door het als een hoeveelheid waarde te laten zien in beweging. En juist door zijn ontdekking van het feit, dat kapitaal een meerwaarde verpende waarde is, was hij tegelijkertijd in staat de strekkingen van die beweging te zoeken.

Zo en alleen langs deze weg was Marx in staat het kapitaal als een produktieverhouding te zien, de burgerlike maatschappij eigen. Zo gezien kon hij later formuleren, dat deze maatschappelijke produktieverhoudingen een burgerlike produktieverhouding is.

De burgerlike ekonomen verstaan onder kapitaal slechts produktiemiddelen. Doordat de waarde daarvan zowel voor als na het produktieproces gelijk blijft, zeggen die ekonomen dat het kapitaal en daarmee het kapitalisme onveranderlijk, in elk geval ewig is. Zo ook Ricardo. Duidelijk blijkt, dat hij als vertegenwoordiger van een klasse wier ondergang zeker is, niet de doedsklok luiden zal, omdat hij haar ondergang door klassevooroordel verblind ziet zien kan.

De ontleding van het kapitaalsbegrip heeft Marx zeer beknopt, maar toch zeer helder in zijn boekje "LOONARBEID EN KAPITAAL" uiteengezet.

De Londense "Economist" bevat een ongecensureerd artikel uit Spanje. eveneens verschenen in "Het Handelsblad van 20-1-'38.

Wat de politiek der regering betreft, blijkt, dat zij zich meer naar het centrum heeft georiënteerd. De anarchisten zijn zowel uit de centrale regering als uit het Katalaanse kabinet gevormd. De oud-premier Largo Caballero, wiens betrekkingen met het anarcho-sindikalisme bekend zijn, is als politieke faktor uitgeschakeld. De POUM, de partij der Trotskisten is ontbonden. Aan de kommunistiese partij is een eigen plaats in de volksfrontregering ingeruimd, doch haar is geen algehele vrijheid toegekend. Generaal Rojo en niet de kom. getinte generaal Miaja uit Madrid is bevelhebber der verenigde republikeinse legers.

Het doel der regering is het behoud der republiek. Tot enige "vooruitstrevende wetgevingen van sociale orde" moge in de toekomst worden overgegaan met het oog op de steun, die de regering van de socialistiese en van de minderheid der kommunistiese partij in haar strijd tegen Franco geniet en tevens omdat de arbeiders en de boeren er om vragen, ER WORDT TOCH OP EEN VOORUITSTREVENDE BURGERLIK REGIEM AANGESTUURD.

Dit zou betekenen het ongedaan maken van vele der kollektivisaties en zelfs van de konfiskaties van eigendommen, welke in de eerste dagen van de revolutie door de gebeurtenissen noodzakelijk werden gemaakt.

Het bezoek, dat Companys, de president der Katalaanse generaliteit onlangs aan Brussel heeft gebracht, had niet ten doel in vredesonderhandelingen te treden, DOCH WEL OM IN KONTAKT TE TREDEN MET DE "EKONOMISCHE ELEMENTEN" DIE UIT KATALONIE ZIJN GEVLUCHT EN WIER EIGENDOMMEN IN BESLAG ZIJN GENOMEN EN GEKOLLEKTIVISEERD. De Katalaanse regering zou met hen tot een vergelijk willen komen om de katalaanse ekonomiese belangen te redden. KOLLEKTIVISATIE IS RAMPSPOEDIG GEWORDEN EN ZIJ WORDT VERAFSCHUWD DOOR DE MEERDERHEID DER ARBEIDERS EN MIDDENSTANDERS.

Het is een feit, dat Katalonië, ondanks zijn arbeidersbevolking burgerlik is. DE REGERING HEEFT GOEDE BETREKKINGEN ONDERHOUDEN MET VERSCHIEDEN RECHTSE LEIDERS EN HET LEVEN GESPAARD VAN VELEN DIE NU IN FRANKRIJK OF ELDERS WONEN. SOMMIGEN ZIJN TERUGGEKEERD EN LOPEN IN VOLKOMEN VRIJHEID IN DE STRATEN VAN BARCELONA.

Enige belangrijke figuren hebben zich onlangs weer aan de zijde der regering geschaard o.a. Portela Valladeres, die minister-president was tijdens de verkiezingen van 1936. De rol van de president der republiek Manuel Azana wordt in deze politiek van regeneratie volkomen onderschat. In de buitenlandse pers wordt hij als een onbeduidend iemand en als een gevangene van de "roden" voorgesteld. Niets staat verder van de waarheid dan dit.

Azana is in hoge mate de kracht achter de coulissen geweest bij de reorganisatie der regeringspolitiek, gestadig samenwerkend met de leiders in het kabinet als Negrin, de minister-president en Prieto, de minister van oorlog.

AZANA ZOU GRAAG OVEREENSTEMMING TOT STAND ZIEN KOMEN MET DE ANDERE ZIJDE, BEHALVE MET PERSONEN ALS FRANCO e.s. Het is echter twijfelachtig of een verzoening mogelijk is met elementen, die eerder als kaste dan als klasse kunnen worden omschreven: de militairen, de grootgrond bezittende aristokratie en de geestelijkheid.

Toch zou de regering van een of andere vriendschappelijk gezinde mogendheid vredesvoorwaarden met instemming begroeten. President Azana zou dit al doen ten opzichte van voorstellen van president Roosevelt.

KOMMENTAAR DEZERZIJD IS HIERBIJ OVERBODIG.

Ieder arbeider, die deze brochure gelezen heeft, weet dat hij beter dan voorheen in staat is zijn loonslavenpositie te verklaren. Maar hij heeft dan ook meteen geleerd, dat al de sofistische haarkloverijen en afgezebbelde "oek-verklaringen" der burgerlike ekonomen in wezen niets anders zijn dan theorieën om de werkelijke verhoudingen: loonarbeid dus uitbuiting weg te moffelen, te "vergeten".

Nu gaat de Kommunistische Partij Nationaal deze mooie brochure, laten we het dan noemen, vertalen.

Niet alleen gebeurt dit af en toe zeer slecht, maar om slechts op één ding te wijzen, juist zoals we boven hebben uiteengezet in het meest belangrijke punt "vergeten" de heren iets.

Op blz. 26 van deze brochure uitgegeven door Pegasus, schrijft Marx: "Het kapitaal bestaat uit grondstoffen, werktuigen en levensmiddelen van allerlei soort, die gebruikt worden om nieuwe grondstoffen, nieuwe werktuigen en nieuwe levensmiddelen voort te brengen. Al deze bestanddelen van het kapitaal zijn geschapen door de arbeid, produkten van de arbeid: opgehoopte arbeid, opgehoopte arbeid, die dient tot middel voor nieuwe produktie, is kapitaal".

Direkt daarop laat Marx volgen: "DAT ZEGGEN DE EKONOMEN". Maar dat vergeten de ekonomen van de C.P.N. Ze zijn blijkbaar zo benieuwd te weten wat slaven zijn, dat ze maar direkt verder gaan met de volgende zin van Marx: "Wat is een neger slaaf? Een mens van het zwarte ras."

Een stalinistische arbeider, die we daarop zouden wijzen, zou zich verdedigen met te zeggen, dat de drukker het vergeten heeft en dat op andere plaatsen het kapitaalbeprijp zo duidelijk is uiteengezet, dat onze opmerkingen hun doel voorbijschieten.

In het voorwoord echter, dat 18 Juni 1933 door Moskou zelf is geschreven, schrijft men als het om een "teoretische" verdediging van Rusland gaat: "afschaffing van het kapitaal betekent niet afschaffing van de machines, afschaffing van de grote industrie, maar de afschaffing van de kapitalistische partikuliere eigendom op de produktiemiddelen".

Dit zou volgens deze definitie willen zeggen, dat de gemeente- en staatsbedrijven, ook de russiese, geen "kapitaal" zijn in de marxistische zin van het woord. Immers het kapitalistische partikuliere eigendom is daar opgeheven. Maar dan klopt het nog niet, want deze bedrijven brengen wel winst voort. Dus toch kapitaal in de marxistische zin van het woord? Het is duidelijk, dat de kneep ergens anders zit.

Al dit gedraai en teoreties gepenteur komt alleen hieruit voort, dat zij niet openlijk kunnen schrijven: "AFSCHAFFING VAN HET KAPITAAL BETEKENT AFSCHAFFING VAN DE LOONARBEID".

Ten slotte dit. Zoals we boven reeds zagen zegt Marx, direkt op de beruchte zin volgend: Wat is een neger slaaf? Een mens van het zwarte ras. De ene verklaring is de andere waard. Een neger is een neger. Onder bepaalde omstandigheden wordt hij pas tot slaaf". Dat is juist.

Maar.....een kommunist is een kommunist. Als hij de loonarbeid in Rusland moet goedpraten, wordt hij vervalsers.

Pegasus was een gevleugeld paard door wiens hoefslag de dichtersbron ontsprong, welke vloeide van de berg Helikon.

Pegasus is een knol, die een trap moet geven in de bron van het marxisme om verder te kunnen draven op de berg der nationale en "demokratiese" belangen.

VRAAGSTUKKEN VAN TAKTIK:

Geweld en geweldloosheid	Feb '36 nr 2
Wapengeweld en legerleiding	Juli '37 11
Het anarchisme en de militaire en ekon. organisatie	Feb '37 4-5
Kritiek op bovenstaand artikel met wederwoord	Mrt 6
Het anarcho-sindikalisme en de spaanse revolutie	Okt '36 16
Lessen uit Spanje	Feb '37 3
Antwoord op bovenstaand artikel	Mrt 6
Manifest van de Union Communiste over de Meidagen	Aug 12
Manifest van vier werkgroepen over de strijd in Barcelona	Mei 8
Algemene beschouwingen over de spaanse revolutie (B.I.K.)	Sept 15
"De Arbeider" en de spaanse revolutie	Okt '36 nr 16
De nederlandse anarchisten tegenover de spaanse revolutie	Feb '37 2
Trotsky en het interview met Stalin	Apr '36 nr 7
De R.S.A.P. en het volksfront	Apr '36 nr 8
Zelfstandige strijdwijze	Sep '36 15
De anti-oorlogsliga in België	Feb '36 5
Esperanto in de klassenstrijd (over "Klasbataljoen")	Mrt '37 8
Esperanto als propagandamiddel (over onze taak in S.A.T.)	Sep '37 15
POLITIEKE TOESTANDEN:	
De ontwikkeling van de buitenlandse pol. der Sovjet-Unie	Mrt '36 nr 5-4
Het tegenwoordige Rusland	Nov 18
Over de sovjet-grondwet	Jan '37 1
Wat de russiese revolutie is geworden	Yvon De huisvesting Okt 14
Het klassarakter van de sociale voorzieningen in Rusland	Dec 16
De toestand van de landbouwbevolking in Polen	Juni 9
" het spoorwegpersoneel "	Feb 5
Brief uit Italië	Juli '36 11
Hoe vakver. en partij de belgiëse staking splitsen	11
De toestand der duitse emigranten in Palestina	12
Het verschil tussen algers en schapen in Palestina	Sept 15
Berichten uit Palestina	Nov 17
De opstand van de arabieren	Jan '37 2
Brief uit Palestina	Feb '36 3
De verkiezingen en het eenheidsfront in Spanje	Mrt 6
Rektifikatie in bovenstaand artikel	Okt 16
Het buitenlandse kapitaal in Spanje	Feb '37 3
Valenciaanse sinaasappelen	Juli '36 11
De Imuiders vissersstaking	Okt en Nov '37 12-15
De socialistiese plattelandsvereniging	Aug en Okt 12-14
De federatie van anarchisten in Nederland (antwoord)	Apr 7
De dreigende oorlog	Dec 16
Luchtafweersafelingen	16

(Over de jaren '36-37 verschenen 35 afleveringen met 78 artikelen)

